

[Ole Espersen]

fra den australske delegation, der er sendt til Udenrigsudvalget.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jamen den skal jeg da meget gerne oversende.

Så vil jeg i øvrigt pege på, at det, Danmark ønsker, jo netop er, som hr. Ole Espersen også er inde på, at der bliver skabt en sammenhæng mellem menneskerettighedsspørgsmål og bistand. Det er vi ganske enige om. Og hvis vi kan få vedtaget en ny forordning, som skaber denne sammenhæng, har vi jo i virkeligheden opnået noget, vi kan være ganske tilfredse med.

Erik B. Smith (S):

Jeg vil spørge udenrigsministeren: Hvis mødet den 16.-17. december resulterer i, at man med de nævnte forudsætninger og betingelser anbefaler bistand til Kina, vil udenrigsministeren så tage spørgsmålet om bistand til Kina op i relation til Danmark?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg tror ikke rigtig, jeg forstår spørgsmålet. Vi har jo i Danmark besluttet, at der ikke er grundlag for, at vores bistand til Kina bliver fortsat ud over det, vi allerede har forpligtet os til, mens vi i øvrigt afventer udviklingen i menneskeretssituationen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 165

5) Til *udenrigsministeren* af:

Pernille Frahm (SF):

»Agter regeringen at tage skridt til opfyldelse af aftalen om erstatning til tidligere kz-fanger og politiske fanger i Tyskland under 2. verdenskrig i forlængelse af skrivelse fra daværende udenrigsminister Jens Otto Krag af 24. august 1959, så det ikke stiller danske tidligere fanger ringere end tilsvarende grupper i andre europæiske lande?«

Skriftlig begrundelse

På baggrund af den endelige fredsslutning med Tyskland efter 2. verdenskrig er spørgsmålet om en endelig erstatningsaftale for disse grupper blevet aktuelt.

Ved overenskomsten af 24. august 1959 mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland blev der stillet et beløb på 6 mio. DM til rådighed for danske statsborgere, der havde været ramt af nationalsocialismens forfølgelser.

Den danske regering ved daværende udenrigsminister Jens Otto Krag gjorde i en skrivelser af 24. august 1959 til den tyske delegations leder opmærksom på, at den danske regering ville forbeholde sig ret til at stille yderligere fordringer, indtil en endelig afgørelse om krigsskadeerstatninger foreligger.

Det er med den endelige fredsslutning vigtigt, at danske forhenværende fanger i hvert fald ikke stilles ringere end andre europæiske ofre for nationalsocialismen.

Pernille Frahm (SF):

Spørgsmålet er relevant, fordi der nu bliver indgået fredsaftale, venskabsaftale, mellem Vesttyskland og Tjekkoslovakiet, og dermed må man sige, at freden foreligger. Og da den gruppe mennesker, der omfattes af spørgsmålet, bliver stadig mindre, er det yderst aktuelt at få et svar på spørgsmålet.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Sagen er den, at der er indgået en overenskomst i august 1959, og dér forpligtede Forbundsrepublikken Tyskland sig til at betale 16 mio. DM – ikke 6 mio., som der står i spørgsmålets begrundelse – altså 16 mio. DM til fordel for danske statsborgere, der havde været ramt af nationalsocialistiske forfølgelsesforanstaltninger. Og den aftale var i princippet endelig.

I et brev af samme dato som selve aftalen forbeholdt man sig dog fra dansk side retten til at rejse yderligere krav med hjemmel i Londonoverenskomsten, hvor Tysklands gæld fra anden verdenskrig udsættes, indtil, som der står, en endelig afgørelse af krigsskadeserstatningsspørgsmålet foreligger.

Se, den tyske enhedstraktat blev indgået i Moskva i september sidste år mellem de to Tysklunde og de fire sejrende stormagter fra anden verdenskrig. Den traktat omtalte ikke krigsskadeserstatningsspørgsmålet, men den indebar, at de allierede stormagter Storbritannien, Frankrig og Sovjetunionen, der jo bar de største byrder under anden verdenskrig, ikke